

De Monnik en de Metser

Het zou een schitterende kathedraal worden, de grootste van het land, misschien wel van het hele continent. Een uniek monument geweven uit steen en glas ter ere en glorie van God.

Reeds twintig jaar was de bouw aan de gang en ambachtslieden allerhande, metsers, beeldhouwers, timmerlui, architecten, ingenieurs met hun families, leerlingen en gezellen waren uit heel Europa toegestroomd om mee te helpen aan dit “edificium majorum”.

De laatmiddeleeuwse bouwplaats gonsde dan ook dag en nacht van activiteit. Een menselijke bijenkorf maar ook een logistieke nachtmerrie voor wie dat allemaal onder controle moest houden, de voorraden beheren, bestellingen plaatsen, zorgen dat alles op tijd bij de juiste persoon beschikbaar was en zovele andere taken daar bovenop.

De bouwmeester, een wijze monnik, ingenieur-architect van opleiding, die sinds tien jaar de leiding van het project van zijn voorganger en leermeester had overgenomen, bekeek vanuit het raam van zijn observatietoren, de krioelende mierenhoop op de bouwplaats onder hem en zuchtte diep.

Dag in dag uit was hij druk in de weer met overlegvergaderingen met zijn team van architecten en ingenieurs – zeg maar zijn directieteam, werfvergaderingen met de ploegbazen van diverse facilitaire departementen, overleg met Gildemeesters

en leden van het stadsbestuur. Hij voerde functioneringsgesprekken met diverse personeelsleden, noteerde en catalogeerde en rapporteerde bovendien regelmatig aan biskop en aan de hoogste kerkelijke autoriteit in Rome. Hij plande, rekende en pende, zwoegend bij kaars en maanlicht tot ver in de late uurtjes. Dat legde een toenemende hypotheek op zijn slaap en zijn fysieke gezondheid. Hij had amper tijd om rustig te eten. Vrije tijd was er al jaren niet meer bij want het project beheerste zijn leven. Het was geen project maar een roeping.

En ondanks het feit dat een en ander al wat vorm begon aan te nemen was hij absoluut niet gelukkig. Steeds meer bekwam hem het knagende gevoel dat hij niet genoeg deed, dat hij de controle aan het verliezen was. Zijn dagelijkse registraties van diverse kernparameters en zijn boordtabellen leken die angst enkel maar te bevestigen: zijn progressiecurves topten af. De statistieken liegen nu eenmaal niet: het project begon te kraken onder de groeiende complexiteit. Processen begonnen trager en moeizamer te verlopen dan verwacht, diverse aanvankelijk kleine problemen werden grote hindernissen en er dreigde een achterstand op het schema. Maar ondanks allerlei bevestigingen, peilingen en tevredenheidsenquêtes, crisis overlegmomenten, directievergaderingen en allerhande adviezen van externe specialisten leek hem de kern van en dus ook de oplossing voor het probleem te ontglippen.

Daarom besloot hij op een goede dag zelf anoniem op onderzoek te trekken. Hij gorde zijn monnikspij aan (die al jaren de kast hing) en onherkenbaar als hij daarvoor werd, begaf hij zich tussen de werklui op het terrein. Een monnik zoals er veel andere bezig waren op en rond de werf met diverse ondersteunende taken zoals koken, wondverzorging en allerlei spirituele diensten.

Hij sprak willekeurig een metser aan en vroeg: “Vertel eens, beste vriend, kan je mij uitleggen wat je hier doet en waaruit je werk bestaat?”

“Een rotwerk, beste monnik”, sprak de man met diepe zucht. “Blokken steen van 1 m op 0,5 en 0,5, loodzwaar. Kijk maar,” – hij toonde beide handpalmen – “eelt overal, wonden en kwetsuren. Mijn rug gebroken onder de zware last, werken bij weer en wind, in barre vrieskoude of brandende zon. En waarvoor? Nooit zal ik het eindproduct te zien krijgen, want het duurt zeker nog 50 jaar eer die verd ... (hij slikte snel) euh ... verheven kathedraal klaar zal zijn en dat zal ik niet meer meemaken. Een rotwerk, zeg ik je.”

De monnik knikte begrijpend, want inderdaad zo’n hard fysiek werk leek hem geen sinecure. Het leed van de brave man bezwaarde zijn hart.

Een eind verder was een andere metser aan de slag en de monnik stelde hij hem dezelfde vraag.

“Tja, hard werk is het zeker”, zei metser nr. 2. “Hele dagen zware stenen hakken en sleuren van 1 op 0,5 X 0,5 is geen sinecure. Hij toonde zijn handen vol eelt en zijn getaande huid. Werken bij weer en wind, maar ik troost mij wel Broeder, want dit werk betaalt goed en met de vrucht van mijn arbeid kan ik eten voorzien voor mijn gezin, een woning betalen en warm water. We hebben ons comfort en ik kan

zelfs sparen om de studies van onze zoon te bekostigen, want het ventje heeft aanleg om architect of misschien wel ingenieur, wie weet misschien zelfs ooit de baas van deze werf. Hij zal het wel beter doen dan de huidige baas. Hij wees veelbetekenend naar het raam in de observatietoren.”

De monnik mompelde wat beleefde woorden, maar knikte begrijpend. Zo kon men het ook zien. Werk kan hard zijn, maar het betaalt goed en met dat geld kan je je levensomstandigheden verbeteren.

Iets meer opgewerkt vervolgde hij zijn tocht toen hij plots metser nr. 3 opmerkte. Deze man floot een vrolijk liedje en alles aan hem straalde een opgewekt en blij gevoel uit.

“Goede dag, beste metser”, begroette hem de monnik. “Mag ik je wellicht enkele vragen stellen over je werk alhier? Ik zie aan het eelt op je handen en aan je door de zon getaande huid en gekromde rug dat het hier een fysiek erg zwaar werk betreft. Je beitel, hakt en tilt je dag in dag uit zware stenen van 1 op 0,5 en 0,5 en dit bij elk weer. Ben je dan zo gelukkig omdat dit zware maar eerlijke werk je voldoende geld oplevert voor het levensonderhoud van u en uw gezin?”

“Geld verdienen? Jazeker,” zei de man, “maar daarvoor alleen doen we het niet, waarde Broeder. Zie je die steen. Hij meet 1 op 0,5 op 0,5 en hij bevat de gebalde kracht van moeder aarde. Met deze handen maak ik de randen ervan glad zodat hij perfect past bij de andere stenen. De kracht in dit blok mag ik met de kunde en met liefde voor mijn vak, in de steen gelijk verdelen over alle zijden. Blok na blok wordt daardoor de kracht groter en stijgt ze op naar hierboven. Ze voert de energie van de aarde tot hoog in de wolken. Ze zal finaal gebundeld convergeren in de spits van de kathedraal en ook al zal ik dat zelf niet meema-

ken ik weet vast dat dit er komt. Wat een prachtig en uniek project. De vrucht van mijn arbeid maakt er meer van dan zomaar een stuk steen. Elke steen is een perfect werk waar ik heel veel voldoening, vreugde en sereniteit uit put. Ja, ik word ervoor betaald, maar wat ik eruit haal, is veel meer waard dan die enkele muntstukken in het loonzakje op het einde van de maand.”

De monnik luisterde aandachtig. Sindsdien viel het zijn secretaris op dat hij elke drie maanden voor een week verdween, terwijl men op de werkvloer merkte dat metser nr. 3 er om de drie maanden een hardwerkende maar stilzwijgende monnik-metserderdiender voor een week bij kreeg. Enig verband tussen beide gebeurtenissen werd nooit gelegd.

De namen van de metser en zijn vreemde monnik-diender zijn in de geschiedenis

helaas niet bewaard gebleven, maar samen bouwden zij wel een kathedraal.

Velen van ons hebben verantwoorde-lijke taak of oefenen een leidinggevende functie uit in een organisatie. Zij werken hard en dragen zorg anderen en dragen mee de zorgen van anderen.

Als ze morgen aan een kathedraal passeren, gun hun dan een momentje om te reflecteren over het verhaal van de monnik en de metser. Gun hun, maar ook uzelf, de tijd om te herbronnen en inspiratie te putten uit de basale waarden die het werk in de GGZ zo uniek en verbonden maakt:

**Caritas, het staat in de steen gebeiteld.
Samen bouwen we wel een kathedraal!**

Dr. Georges Otte, lid van de redactieraad

ADVERTENTIE

Wingepark 10
3110 Rotselaar
T +32 16 58 99 00
F +32 16 58 96 00
info@java.eu
www.java.eu